(26)

कान्त्यम्भः पूरपूर्णे लसदसितवलीभङ्गभास्वत्तरङ्गे
गम्भीराकारनाभीचतुरतरमहावर्तशोभिन्युदारे
क्रीडत्वानद्धहेमोदरनहनमहोबाडबाग्निप्रभाढ्ये
कामं दामोदरीयोदरसलिलनिधौ चित्तमत्स्यश्चिरं नः ॥

காந்த்யம்ப: பூரபூர்ணே லஸதஸித
வலீபங்க பாஸ்வத்தரங்கே
கம்பீராகார நாபீ சதுரதர மஹாவர்த சோபிந்யுதாரே।
க்ரீடத்வா நத்த ஹேமோதர நஹன
மஹோபாடவாக்னிப்ரபாட்யே
காமம் தாமோதரீயோதரஸலில
நிதௌ சித்தமத்ஸ்யஸ்சிரம் ந: ॥

தாமோதரனின் உதரமாகிய கடலில் எங்கள் மனதாகிய மீன் இஷ்டப்படி விளையாடலாமே! அந்த கடல் பளபளப்பு என்ற தண்ணீர் நிரம்பப் பெற்றது. கருநீலத்ரிவலீமடிப்பு என்ற அலைகள் அங்கு காண்கின்றன. மிக ஆழமான நாபீ என்ற சுழல் அங்கு சிறந்து விளங்குகிறது. மேலும் தங்க வயிற்றுப் பட்டை என்ற வாடவத்தீயின் கொழுந்தும் இருக்கின்றதல்லவா!

(27)

नाभीनालीकमूलादधिकपरिमलोन्मोहितानामलीनां
माला नीलेव यान्ती स्फुरति रुचिमती वक्त्रपद्मोन्मुखी या ।
रम्या सा रोमराजिर्महितरुचिकरी मध्यभागस्य विष्णो
श्चित्तस्था मा विरंसीचिरतरमुचितां साधयन्ती श्रियं नः ॥

நாபீ நாலீக மூலாத் அதிகபரிமலோன்
மோ ஹிதாநா மலீநாம்
மாலா நீலேவ யாந்தீ ஸ்புரதி
ருசிமதீ வக்த்ரபத்மோன்முகீ யா।
ரம்யா ஸா ரோமராஜி: மஹிதருசிகரீ
மத்யபாகஸ்ய விஷ்ணோ:
சித்தஸ்தா மா விரம்ஸீத் சிரதா
முசிதாம் ஸாதயந்தீ ச்ரியம் ந:

நாபீ என்ற தாமரையடியிலிருந்து வரும் மிகுந்த வாசனையால் மயங்கிய வண்டுகளின் நீலநிற மாலையோவென மேலே சென்று, முகமாகிய தாமரையைத் தாவிப் பிடிக்க முயலுகின்ற அந்த அழகிய உரோமவரிசை விஷ்ணுவின் இடைபாகத்திற்கு அழகு கூட்டுகிறதே அதை நினைக்கும் போதெல்லாம் நமக்கு செல்வச் செழிப்பு விரிவடைகிறது. ஆகவே அது மனதை விட்டு அகல வேண்டாமே!

(28)

संस्तीर्णं कौस्तुभांशुप्रसरकिसलयैर्मुग्धमुक्ताफलाढ्यं
श्रीवासोल्लासि फुल्लप्रतिनववनमालाङ्कि राजद्भुजान्तम्।
वक्षः श्रीवत्सकान्तं मधुकरनिकरश्यामलं शार्ङ्गपाणेः
संसाराध्वश्रमार्तैरुपवनमिव यत्सेवितं तत्प्रपद्ये ॥

ஸம்ஸ்தீர்ணம் கௌஸ்துபாம்சுப்ரஸர
கிஸலயை: முக்த முக்தா பலாட்யம்
ஸ்ரீவாஸோல்லாஸி புல்லப்ரதிநவ
வந மாலாங்கி ராஜத்புஜாந்தம்।
வக்ஷ: ஸ்ரீவத்ஸ காந்தம் மதுகர
நிகர ச்யாமலம் சார்ங்கபாணே:
ஸம்ஸாராத்வச்ரமார்தைருபவனமிவ
யத்ஸேவிதம் தத்ப்ரபத்யே॥

கௌஸ்துபமணியின் காந்தி வீச்சுத் துளிர்கள் பரப்பியதும், முத்து மணிகள் நிரம்பியதும், லக்ஷ்மீவாஸம் செய்வதால் மலர்ச்சி பெற்றவன மாலை துலங்க விளங்குவதும், ஸ்ரீவத்ஸம் அமைந்து அழகாயிருப்பதும், தேன் வண்டுக் கூட்டம் போல் நீலநிறமாய் இருப்பதுமான சார்ங்பாணியின் மார்பை - சம்சாரம் என்ற பெருவழியில் களைத்தவர் பூங்காவாக எண்ணி ஓய்வு பெற விழையும் அந்த மார்பை சரணடைகிறேன்.

(29)

कान्तं वक्षो नितान्तं विदधदिव गलं कालिमा कालशत्रो
रिन्दोर्बिम्बं यथाङ्को मधुप इव तरोर्मञ्जरीं राजते यः।
श्रीमान्नित्यं विधेयादविरलमिलितः कौस्तुभश्रीप्रतानैः
श्रीवत्सः श्रीपतेः स श्रिय इव दयितो वत्स उच्चैः श्रियं नः॥

காந்தம் வக்ஷோ நிதாந்தம் விததிவ
கலம் காலிமாகாலசத்ரோ:
இந்தோர் பிம்பம் யதாங்கோ மதுப
இவதரோர் மஞ்ஜரீம் ராஜதே ய:।
ஸ்ரீமான் நித்யம் விதேயாத் அவிரல
மிலித: கௌஸ்துப ஸ்ரீப்ரதானை:
ஸ்ரீவத்ஸ: ஸ்ரீபதேஸ்ஸ ச்ரேயஇவ
தயிதோ வத்ஸ உத்சை:ச்ரேயம் ந:॥

காலகாலனான பரமேச்வரனின் கழுத்தை ஆலகால கருமை அழகாகச் செய்வது போலவும், சந்த்ர பிம்பத்தை கலங்கமும், மரத்தின் பூங்கொத்தை தேன் வண்டு போலவும் அழகு சேர்த்த வண்ணம் விளங்கும் ஸ்ரீவத்ஸம் எங்களுக்கு செல்வச் செழிப்பை நல்கட்டும். அது ஸ்ரீதேவியின் செல்லப்பிள்ளையாயிற்றே!

(30)

सम्भूयाम्भोधिमध्यात्सपदि सहजया यः श्रिया संनिधत्ते
नीले नारायणोरःस्थलगगनतले हारतारोपसेव्ये।
आशाः सर्वाः प्रकाशा विदधदपि दधद्यात्मभासान्यतेजां -
स्याश्चर्यस्याकरो नो द्युमणिरिव मणिः कौस्तुभः सोऽस्तु भूत्यै॥

ஸம்பூயாம் போதிமத்யாத் ஸபதி ஸஹஜயா
    ய: ச்ரியா ஸந்நிதத்தே
நீலேநாராயணோர: ஸ்தலககனதலே
    ஹாரதாரோ பஸேவ்யே।
ஆசா: ஸர்வா: ப்ரகாசா: விதததபி
    ததத்சாத்ம பாஸாऽன்ய - தேஜாம்ஸி
ஆஸ்சர்யஸ்யாகரோ நோ த்யுமணிரிவ மணி:
    கொஸ்துப: ஸோऽஸ்து பூத்யை॥

பாற்கடலிலிருந்து உடன்பிறந்த லக்ஷ்மியுடன் சேர்ந்தே, ஹாரங்களாகிய நக்ஷத்திரங்களுடன் விளங்கும் நீலமான நாராயணனின் மார்பு என்ற ஆகாயத்தில் சூர்யன் போல் மிளிரும் கௌஸ்துபம் என்ற வியத்தகு மணி எங்களுக்கு ஐச்வர்யத்தை விளைவிக்கட்டும். அந்த மணி, ஸகல திசைகளையும் பிரகாசமடையச் செய்வதோடு, இதர ஒளிகளை மழுங்கவும் செய்கிறது.

(31)

या वायावानुकूल्यात्सरति मणिरुचा भासमानाऽसमाना
    साकं साकम्पमंसे वसति विदधती वासुभद्रं सुभद्रम्।
सारं सारङ्गसंघैर्मुखरितकुसुमा मेचकान्ता च कान्ता
    माला मालालितास्मात्र विरमतु सुखैर्योजयन्ती जयन्ती॥

யா வாயாவானுகூல்யாத்ஸரதிமணிருசா
    பாஸமாநாऽஸமாநா
ஸாகம் ஸாகம்ப மம்ஸே வஸதி விதததீ
    வாஸுபத்ரம் ஸுபத்ரம்।
ஸாரம் ஸாரங்கஸங்கைர் முகரிதகுஸுமா
    மேசகாந்தா ச காந்தா
மாலா மாலாலிதா ஸ்மாந் ந விரமது
    ஸுகை: யோஜயந்தீ ஜயந்தீ

காற்று அனுகூலமாக வீசும் பொழுது மணிமாலை போல் விளங்கும் ஜயந்தீ மாலை லக்ஷ்மி தேவியால் போற்றப்பட்டு தளதளப்புடன் தோளில் இருந்து கொண்டு வாஸுதேவனை கல்யாணங்களுடன் இருக்கச் செய்கிறது. அதில் வண்டுகள் மொய்ப்பதால் புஷ்பங்களே ஆரவாரிப்பதாகத் தோன்றுகிறது. அந்த மாலை எங்களுக்கு சுகங்களை அனவரதமும் உண்டாக்கட்டும்.

(32)

हारस्योरुप्रभाभिः प्रतिनववनमालांशुभिः प्रांशुरूपैः
श्रीभिश्चाप्यङ्गदानां कबलितरुचि यन्निष्कभाभिश्च भाति ।
बाहुल्येनैव बद्धाञ्जलिपुटमजितस्याभियाचामहे तद्-
बन्धार्तिं बाधतां नो बहुविहतिकरीं बन्धुरं बाहुमूलम् ॥

ஹாரஸ்யோருப்ரபாபி: ப்ரதிநவ வந
மாலாம்சுபி: ப்ராம்சுரூபை:
ஸ்ரீபிஸ்சாங்கதாநாம் கபலிதருசி
யந்நிஷ்க பாபிஸ்ச பாதி।
பாகுல்யேநைவ பத்தாஞ்ஜலிபுட
மஜிதஸ்யாபியாசாமஹே தத்
பந்தார்திம் பாததாம் நோ பகுவிஹதி
கரீம் பந்துரம் பாகுமூலம்॥

அஜிதனுடைய அடக்கமான பாஹுமூலம் துன்பங்களைத் தரும் சம்சார பந்தத்தை நீக்கட்டும் என்று கைகூப்பி பல தடவை பிரார்த்திக்கிறோம். அந்த பாஹு மூலம் ஹாரங்களின் ஒளிகளாலும், புத்தம் புதிய வனமாலையின் அழகாலும் தோள் வளைகளின் காந்தியாலும், தங்க நகைகளின் சோபையாலும் மிளர்கிறது.

(33)

विश्वत्राणैकदीक्षास्तदनुगुणगुणक्षत्रनिर्माणदक्षाः
कर्तारो दुर्निरूपाः स्फुटगुणयशसां कर्मणामद्भुतानाम् ।
शार्ङ्गं बाणं कृपाणं फलकमरिगदे पद्मशङ्खौ सहस्रं
बिभ्राणाः शस्त्रजालं मम दधतु हरेर्बाहवो मोहहानिम् ॥

விச்வத்ராணைணதீக்ஷா ஸ்ததனுகுண
குணக்ஷத்ர நிர்மாணதக்ஷா:
கர்தாரோ துர்நிரூபா: ஸ்புடகுருயசஸாம்
கர்மணாமத்புதாநாம் ।
சார்ங்கம் பாணம் க்ருபாணம் பலகமரிகதே
பத்மசங்கௌ ஸஹஸ்ரம்
பிப்ராணா: சஸ்த்ரஜாலம் மமததது ஹரே:
பாஹவோ மோஹ ஹாநிம் ॥

ஹரியின் கைகள் சார்ங்கம், பாணம், வாள், கேடயம், சக்ரம், கதை, பத்மம், சங்கமிவை போன்ற ஆயுதங்களை தாங்கியதாய் எனது மோஹத்தை நீக்கட்டும். அவை உலகைக் காப்பதொன்றே கருத்தாய் பல அத்புதச் செயல்களையும் செய்து, க்ஷத்திரியர்களையும் தோன்றச் செய்துள்ளனவே.

(34)

कण्ठाकल्पोद्गतैर्यः कनकमयलसत्कुण्डलोत्थैरुदारैः
उद्योतैः कौस्तुभस्याप्युरुभिरुपचितश्चित्रवर्णो विभाति ।
कण्ठाश्लेषे रमायाः करवलयपदैर्मुद्रिते भद्ररूपे
वैकुण्ठीयेऽत्र कण्ठे वसतु मम मतिः कुण्ठभावं विहाय ॥

கண்டாகல்போத்கதைர்ய: கநகமய லஸத்குண்ட
லோத்தை ருதாரை:
உத்யோதை: கௌஸ்துபஸ்யா ப்யுருபிருபசித:
சித்ரவர்ணோ விபாதி
கண்டாச்லேஷே ரமாயா: கரவலய பதைர் முத்ரிதே
பத்ரரூபே
வைகுண்டீயேடத்ர கண்டே வஸது மம மதி:
குண்டபாவம் விஹாய ॥

கழுத்தில் அணியும் ஆபரணங்கள், தங்கமயமான குண்டலங்கள், இவற்றின் பிரகாசங்களாலும், கௌஸ்துப மணியின் ஒளியும் சேர்ந்து பல நிறமுள்ளதாகச் செய்யப்படுகிறது ஸ்ரீ ஹரியின் கண்டம். அதோடு லக்ஷ்மீதேவியின் ஆலிங்கனத்தில் பதிந்த கைவளையல்களின் தழும்பும் அங்கு உள்ளன. அத்தகைய கழுத்தில் என் மனம் தடையின்றி நிலை பெறட்டும்.

(35)

पद्मानन्दप्रदाता परिलसदरुणश्रीपरीताग्रभागः
काले काले च कम्बुप्रवरशशधरापूरणे यः प्रवीणः ।
वक्त्राकाशान्तरस्थस्तिरयति नितरां दन्ततारौघशोभां
श्रीभर्तुर्दन्तवासोद्युमणिरघतमोनाशनायास्त्वसौ नः ॥

பத்மானந்தப்ரதாதா பரிலஸதருண ஸ்ரீபரீதாக்ரபாக:
காலேகாலே ச கம்புப்ரவரசசதரா பூரணே ய:
ப்ரவீண:।
வக்த்ராகாசாந்தரஸ்த ஸ்திரயதி நிதராம் தந்த
தாரௌகசோபாம்
ஸ்ரீபர்து: தந்தவாஸோத்யுமணி ரகதமோ நாசனா
யாஸ்து அஸௌ ந:॥

லக்ஷ்மீபதியான நாராயணனது உதடாகிய சூர்யன் எனது பாப இருட்டைப் போக்குவதாக அமையட்டும். அந்த சூர்யன் முகமாகிய பத்மத்திற்கு அழகு சேர்ப்பதாகவும் ஸ்ரீதேவிக்கு இன்ப மகிழ்ச்சியை கொடுப்பதாயும் முன்பாகத்தில் அருண (சிவப்பு) காந்தியுடையதாகவும், அவ்வப்போது கண்டமாகிய சந்திரனை முழுமையாக்கத் தேர்ந்ததாயும், முகமாகிய ஆகாயத்தில் இருந்தவாறு தந்தங்க (பற்களின்) ளாகிய நக்ஷத்திரங்களின் சோபையை மறைப்பதாகவும் இருக்கிறது.

(36)

नित्यं स्नेहातिरेकान्निजकमितुरलं विप्रयोगाक्षमा या
वक्त्रेन्दोरन्तराले कृतवसतिरिवाभाति नक्षत्रराजिः ।
लक्ष्मीकान्तस्य कान्ताकृतिरतिविलसन्मुग्धमुक्तावलिश्रीः
दन्ताली सन्ततं सा नतिनुतिनिरतानक्षतान्नक्षता न्नः ॥

நித்யம் ஸ்நேஹாதிரேகாத் நிஜகமிதுரலம்
விப்ரயோகாக்ஷமா யா
வக்த்ரேந்தோரந்தராலே க்ருதவஸதிரிவா பாதி
நக்ஷத்ரராஜி: ।
லக்ஷ்மீகாந்தஸ்ய காந்தாக்ருதி ரதிவிலஸன் முக்த
முக்தாவலிஸ்ரீ:
தந்தாலீ ஸந்ததம் ஸா நதிநுதிநிரதான் அக்ஷதான்
ரக்ஷதாத் ந: ॥

பற்களின் வரிசையாகிய நக்ஷத்ரக் கூட்டம் தனது காதலனாகிய முக சந்திரனின் வியோகம் வேண்டாமே என்று தானோ முகத்தினுள்ளேயே வசிக்கிறது! அந்தந்த வரிசை அழகிய முத்துமணிகளின் வரிசை போல் உள்ளது. அத்தகைய பல்வரிசை லக்ஷ்மீகாந்தனின் பக்தர்களை குறைவுறாவண்ணம் காக்கட்டும்.

(37)

ब्रह्मन्ब्रह्मण्यजिह्मां मतिमपि कुरुषे, देव संभावये त्वां
शंभो, शक्र त्रिलोकीमवसि किममरैः, नारदाद्याः सुखं वः ।
इत्थं सेवावनम्रं सुरमुनिनिकरं वीक्ष्य विष्णोः प्रसन्न-
स्यास्येन्दोरास्रवन्ती वरवचनसुधा ह्लादयेन्मानसं नः ॥

ப்ரஹ்மன்! ப்ரஹ்மண்ய ஜிஹ்மாம் மதிமபி குருஷே!
தேவஸம்பாவயேத்வாம்
சம்போ, சக்ர த்ரிலோகீ மவஸி கிமமரை: நாரதாத்யா:
ஸுகம் வ: ।
இத்தம் ஸேவாநம்ரம் ஸுர முனிநிகரம் வீக்ஷ்ய
விஷ்ணோ: ப்ரஸன்ன-
ஸ்யாஸ்யேந்தோராஸ்ரவந்தீ வரவசன ஸுதா
ஹ்லாதயேத் மானஸம் ந: ॥

பிரம்மனே, கீழ்தரமாக எண்ணுவதில்லையே! ஹே ரம்போ! உம்மை கௌரவிக்கிறேன். ஹே இந்த்ரனே உலகைக் காக்கிறாயல்லவா! ஏ நாரதர் முதலிய ரிஷிகளே! உங்களுக்கு ஸுகம்தானே! என்றிவ்வாறு தேவர்களையும் முனிவரையும் பார்த்து அகமகிழ்ந்து கேட்கும் சிரிய பேச்சு (விஷ்ணுவின்) ஆகிய அம்ருதம் எங்களை மகிழ்விக்கட்டும்.

(38)

कर्णस्थस्वर्णकम्रोज्ज्वलमकरमहाकुण्डलप्रोतदीप्यन् –
माणिक्यश्रीप्रतानैः परिमिलितमलिश्यामलं कोमलं यत् ।
प्रोद्यत्सूर्यांशुराजन्मरकतमुकुराकारचोरं मुरारेः
गाढामागामिनीं नः शमयतु विपदं गण्डयोर्मण्डलं तत् ॥

கர்ணஸ்தஸ்வர்ண கம்ரோஜ்வல மகர
மஹாகுண்டலப்ரோத தீப்யந்
மாணிக்ய ஸ்ரீப்ரதானை: பரிமிலித
மலிச்யாமலம் கோமலம் யத்।
ப்ரோத்யத்ஸூர்யாம்சு ராஜன் மரகத
முகுராகார சோரம் முராரே:
காடா மாகாமிநீம் ந: சமயது விபதம்
கண்டயோர் மண்டலம் தத்॥

காதில் தொங்கும் தங்கமகர குண்டலங்கவில் பதித்துள்ள மாணிக்ய மணி காந்தியால் ஒளி பொருந்தியதும் அழகு கருநிறமுள்ளதும், சூர்யன் உதிக்கும்பொழுது மரகதக் கண்ணாடியோவெனத் திகழும் நாராயணனின் கன்ன பிரதேசங்கள், எங்களை எதிர்நோக்கிய ஆபத்துக்களைப் போகட்டும்.

(39)

वक्त्राम्भोजे लसन्तं मुहुरधरमणिं पक्वबिम्बाभिरामं
दृष्ट्वा दष्टुं शुकस्य स्फुटमवतरतस्तुण्डदण्डायते यः ।
घोणः शोणीकृतात्मा श्रवणयुगलसत्कुण्डलोस्रैर्मुरारेः
प्राणाख्यस्यानिलस्य प्रसरणसरणिः प्राणदानाय नः स्यात् ॥

வக்த்ராம்போஜே லஸந்தம் முஹுரதரமணிம்
பக்வபிம்பாபிராமம்
த்ருஷ்ட்வா தஷ்டும் சுகஸ்ய ஸ்புட மவதரத
ஸ்துண்டதண்டாயதே ய:
கோண: சோணீக்ருதாத்மா ச்ரவணயுக
லஸத்குண்டலோ ஸ்ரைர்முராரே:
ப்ராணாக்யஸ்யா நிலஸ்ய ப்ரஸரணஸரணி:
ப்ரானதாநாய ந: ஸ்யாத் ॥

பழுத்த கோவைப்பழம் போன்ற உதடு (கீழ்) ஆகிய மணியைப் பார்த்து அதைக் கடித்துச் சுவைக்க முற்படும் கிளிக்கு முகத்தின் தண்டெனத் திகழ்கிறது மூக்கு. அது மேலும் காதுகளில் குலுங்கும் குண்டலங்களினின்று விழும் கண்ணீரால் சிவப்பேறி இருக்கிறது. அத்தகைய ப்ராண வாயு போக்குவரத்துக்கு உதவியாக இருக்கும் ஸ்ரீஹரியின் மூக்கு எங்கள் உயிர்க்கு உதவட்டும்.

(40)

दिक्कालौ वेदयन्तौ जगति मुहुरिमौ संचरन्तौ रवीन्दू
त्रैलोक्यालोकदीपावभिदधति ययोरेव रूपं मुनीन्द्राः ।
अस्मानब्जप्रभे ते प्रचुरतरकृपानिर्भरं प्रेक्षमाणे
पातामाताम्रशुक्लासितरुचिरुचिरे पद्मनेत्रस्य नेत्रे ॥

திக்காலெள வேதயந்தெள ஜகதி
முஹுரிமெள ஸஞ்சரந்தெள ரவீந்தூ
த்ரைலோக்யா லோகதீபாவபிதததி
யயோரேவ ரூபம் முனீந்த்ரா:।
அஸ்மாநப்ஜப்ரபே தே ப்ரசுரதர
க்ருபா நிர்பரம் ப்ரேக்ஷமாணே
பாதா மாதாம்ர சுக்லாஸித
ருசிருசிரே பத்மநேத்ரஸ்ய நேத்ரே ॥

சிவப்பு, வெள்ளை, கருப்பு ஆகிய நிறங்களால் அழகியவையும் தாமரையிதழ் ஒத்தவையும், மிக்கக்கருணையுடன் அனைவரையும் காண்பவையும் ஆன கமலக்கண்ணன் நாராயணனின் கண்கள் எங்களை காக்கட்டும். அவை சூர்ய சந்த்ரர்கள்தான் என்று முனிவர் கூறுவர்; சூர்ய சந்த்ரர்கள் திசையையும் காலத்தையும் அறிய காரணமானவர். உலகை சுற்றி வருபவர்; மூவுலகுக்கும் பிரகாசமளிக்கும் தீபங்கள் போன்றவர்.

(41)

पातात् पातालपातात् पतगपतिगतेर्भ्रूयुगं भुग्नमध्यं
येनेषच्चालितेन स्वपदनियमिताः सासुरा देवसंघाः ।
नृत्यल्लालाटरङ्गे रजनिकरतनोरर्धखण्डावदाते
कालव्यालद्वयं वा विलसति समया वालिका मातरं नः ॥

பாதாத் பாதால பாதாத் பதகபதிகதேர்ப்ரூயுகம்
புக்நமத்யம்
யேநே ஷச்சாலிதேந ஸ்வபதநியமிதா:
ஸாஸுராதேவஸங்கா:।
ந்ருத்யல்லாலாட ரங்கே ரஜநிகரதநோ: அர்த
கண்டாவதாதே
கால வ்யாலத்வயம் வா விலஸதி ஸமயா வாலிகா
மாதரம் ந:॥

நடுவில் பள்ளமாயுள்ள நாராயணனின் எந்த புருவங்களின் சிறிதசைவாலேயே தேவாஸுரர்கள் அவரவர் நிலையில் நிறுத்தப்பட்டனரோ, நெற்றியரங்கில் நடனமாடும் அவை, கருவிழிக்கு அருகில் இருகால நாகமெனத் திகழும் அத்தகைய புருவங்கள் எங்களை கீழ்நிலைக்குப் போகாமல் பாதுகாக்கட்டும்.

(42)

लक्ष्माकारालकालिस्फुरदलिकशशाङ्कार्धमील –
न्नेत्राम्भोजप्रबोधोत्सुकनिभृततरालीनभृङ्गच्छटाभे ।
लक्ष्मीनाथस्य लक्ष्यीकृतविबुधगणापाङ्गबाणासनार्ध–
च्छाये नो भूरिभूतिप्रसवकुशलते भ्रूलते पालयेताम् ॥

லக்ஷ்மாகாரால காலிஸ்புரதலிக சசாங்கார்தமீல
ந்நேத்ராம்போஜப்ரபோதோத்ஸுக
நிப்ருததராலீநப்ருங்க ச்சடாபே।
லக்ஷ்மீநாதஸ்ய லக்ஷ்யீக்ருத விபுதகணாபாங்க
பாணாஸ நார்த –
ச்சாயே நோ பூரிபூதி ப்ரஸவகுசலதே ப்ரூலதே
பாலயேதாம்॥

அடையாளக் கறையோவெனத் திகழும் கேசத்தோடு அமைந்த நெற்றியாகிய அரைவட்டச் சந்திரன் தோன்றியுள்ளதால் மூடிய கண் தாமரையிதழ்கள் மலர்வதை எதிர்நோக்கி புடை சூழக் காத்திருக்கும் வண்டின் வரிசை போலிருக்கிறது லக்ஷ்மீநாதனது புருவ வரிசை. அது செல்வச் செழிப்பை தந்து எங்களை காக்க வேண்டும்.

(43)

रूक्षस्मारेक्षुचापच्युतशरनिकरक्षीणलक्ष्मीकटाक्ष-
प्रोत्फुल्लपद्ममालाविलसितमहितस्फाटिकैशानलिङ्गम् ।
भूयाद्भूयो विभूत्यै मम भुवनपतेर्भ्रूलताद्वन्द्वमध्याद्
उत्थं तत्पुंड्रमूर्ध्वं जनिमरणतमःखण्डनं मण्डनं च ॥

ரூக்ஷஸ்மாரேக்ஷுசாப ச்யுதசரநிகர க்ஷீணலக்ஷ்மீ கடாக்ஷ
ப்ரோத்புல்லத் பத்மமாலா விலஸித மஹித
ஸ்பாடிகை சானலிங்கம் ।
பூயாத் பூயோ விபூத்யை மம புவனபதே: ப்ரூலதா
த்வந்த்வமத்யாத்
உத்தம் தத்புண்ட்ர மூர்த்வம் ஜநிமரணதம:
கண்டனம் மண்டனம்ச ॥

உலகநாயகனான நாராயணனின் இருபுருவங்களினிடையே மேனோக்கிய இருபுண்ட்ரங்கள் பிறப்பு - இறப்பு ஆகிய இருளையழிப்பதாயும் அலங்காரமாயுமிருந்து என் ஐச்வர்த்தை வளரச் செய்யட்டும். அந்த ஊர்த்வ புண்ட்ரம், கோபங் கொண்ட மன்மதனின் வில்லினின்று செல்லும் பாணங்களால் அடங்கிய லக்ஷ்மியின் கடாக்ஷம்போல் மலர்ந்த செந்தாமரை மாலையுடன் விளங்கும் ஸ்படிக லிங்கம்போல் விளங்குகிறது.

(44)

पीठीभूतालकान्ते कृतमुकुटमहादेवलिङ्गप्रतिष्ठे
लालाटे नाट्यरङ्गे विकटतरतटे कैटभारेश्चिराय ।
प्रोद्घाट्यैवात्मतन्द्रीप्रकटपटकुटीं प्रस्फुरन्तीं स्फुटाङ्गं
पट्वीयं भावनाख्यां चटुलमतिनटी नाटिकां नाटयेन्नः ॥

பீடபூதாலகாந்தம் க்ருத மகுடமஹாதேவ
லிங்கப்திஷ்டே
லாலாடே நாட்யரங்கே விகடதரதடே
கைடபாரேஸ்சிராய।
ப்ரோத்காட்யைவாத் மதந்த்ரீப்ரகட படகுடீம்
ப்ரஸ்புரந்தீம் ஸ்புடாங்கம்
பட்வீயம் பாவநாக்யாம் சடுலமதிநடீ நாடிகாம் நாட
யேத்ந:॥

கைடபனை வதைத்த விஷ்ணுவின் அலகத்தை பீடமாய்க் கொண்டிருக்கும்படி கிரீட மணிந்தாற் போன்ற மகாதேவலிங்கப் பிரதிஷ்டை கொண்ட நெற்றியாகிய நாடக மேடையில் வெகுகாலமாக தன்சோர்வாகிய பெரிய கூடாரத்தைப் போட்டு தெளிவாய்த் தெரியும் இந்த நுட்பமறியும் புத்தியாகிய நடிகை பாவனை என்ற நாடகத்தை நடிக்கட்டும்.

(45)

मालालीवालिधाम्नः कुवलयकलिता श्रीपतेः कुन्तलाली
कालिन्द्यारुह्य मूर्ध्नो गलति हरशिरःस्वर्धुनीस्पर्धया नु ।
राहुर्वा याति वक्त्रं सकलशशिकलाभ्रान्तिलोलान्तरात्मा
लोकैरालोक्यते या प्रदिशतु सततं साखिलं मङ्गलं नः ॥

மாலாலீவாலிதாம்ந: குவலயகலிதா ஸ்ரீபதே: குந்லாலீ
காலிந்தீ ஆருஹ்ய மூர்த்நோ கலதி
ஹரசிர: ஸ்வர்துநீஸ்பர்தயா நு।
ராகுர்வா - ஆயாதி வக்த்ரம் ஸகல
சசிகலாப்ராந்திலோலாந்தராத்மா
லோகை ராலோக்யதே யாப்ரதிசது
ஸததம் ஸாகிலம் மங்கலம் ந:॥

கூட்டிலிருந்து கிளம்பிய வண்டுகளின் கூட்டு வரிசையோ என நினைக்கத் தோன்றும் கருநெய்தல் நிரம்பிய ஸ்ரீபதியின் குந்தலக் கொத்து அது. ஆனால், அது பரமேச்வரன் தலையில் இருக்கும் கங்கையோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு

யமுனைதானோ இங்கு ஸ்ரீபதியின் தலையிலிருந்து பொங்கி விழுகிறாள் என்று வியக்கத் தோன்றும். அல்லது சந்திரக்கலைகள் முழுதும் சேர்ந்துள்ளதே என்று பிரமித்து ஸ்ரீபதியின் முகத்தை நோக்கி ராகுதான் வருகிறானோ என்றும் நினைக்கத் தோன்றும். அத்தகைய கேசக்கொத்து எங்களுக்கு எல்லா மங்கலங்களையும் கொடுக்கட்டும்.

(46)

सुप्ताकाराः प्रसुप्ते भगवति विबुधैरप्यदृष्टस्वरूपा
व्याप्तव्योमान्तरालास्तरलमणिरुचा रञ्जिताः स्पष्टभासः ।
देहच्छायोद्गमाभा रिपुवपुरगरुप्लोषरोषाग्निधूम्याः
केशाः केशिद्विषो नो विदधतु विपुलक्लेशपाशप्रणाशम् ॥

ஸுப்தாகாரா:ஸுப்தே பகவதி
விபுதைரப்ய த்ருஷ்ட ஸ்வரூபா:
வ்யாப்தவ்யோமாந்த ராலா: தரலமணிருசா
ரஞ்ஜிதா: ஸ்பஷ்டபாஸ:।
தேஹச்சாயோத்கமாபா ரிபுவபு ரகரு
ப்லோஷரோஷாக்னி-தூம்யா:
கேசா: கேசி த்விஷோ நோ விததது
விபுலக்லேச பாசப்ராணா சம் ॥

பகவான் உறங்கும்போது உறங்குவது போல் இருக்கும் கேசங்கள், தேவர்களே கண்டறியப்படாதனவாய் திசையந்தரங்களில் பரவி நின்று, உடலழகே வெளிப்பட்டு பரவுகின்றனவோ என்று மயக்கமுறச் செய்யும். எதிரிகளின் உடலாகிய அகருவைப் பொசுக்கும் காட்டுத்தீயின் புகைமண்டலமோ எனவும் நினைக்கத் தூண்டும். அத்தகையதான நாராயணன் கேசங்கள் எங்கள் கஷ்டங்களை நீக்கிக் களையட்டும்.

(47)

यत्र प्रत्युप्तरत्नप्रवरपरिलसद्भूरिरोचिष्प्रतान-
स्फूर्त्या मूर्तिर्मुरारेर्द्युमणिशतचितव्योमवद्दुर्निरीक्ष्या ।
कुर्वत्पारेपयोधि ज्वलदकृशशिखाभास्वदौर्वाग्निशङ्कां
शश्वन्नः शर्म दिश्यात्कलिकलुषतमः पाटनं तत्किरीटम् ॥

யத்ர ப்ரத்யுப்த ரத்னப்ரவர பரிலஸத்
பூரிரோசிஷ்ப்ரதாந
ஸ்பூர்த்யா மூர்த்திர் முராரே: த்யுமணி
சதசித வ்யோமவத் துர்நிரீக்ஷ்யா।
குர்வத்பாரே பயோதி ஜ்வலதக்ருச
சிகா பாஸ்வ தௌர்வாக்னி சங்காம்
சச்வத் ந: சர்ம திச்யாத் கலிகலுஷ
தம: பாடனம் தத்கிரீடம்॥

பகவான் அணிந்துள்ள கிரீடம், கலியின் மிகக் கடிய அஜ்ஞான இருளைக் களையட்டும். அந்த கிரீடம் சமுத்ரத்தின் அக்கரையில் எரியும் வாடவத் தீயின் ஜ்வாலையோ என நினைக்கத் தோன்றும். அதில் பதித்த பல அரிய ரத்னக் கற்களின் ஒளிக்கற்றைப் பரவுவதால் நாராயணனின் மூர்த்தி நூற்றுக்கணக்கான சூர்யர்கள் நிரம்பிய வானம் போல் கண்ணைக் கூசச் செய்யும்.

(48)

भ्रान्त्वा भ्रान्त्वा यदन्तस्त्रिभुवनगुरुरप्यब्दकोटीरनेकाः
गन्तुं नान्तं समर्थो भ्रमर इव पुनर्नाभिनालीकनालात् ।
उन्मज्जन्नूर्जितश्रीस्त्रिभुवनमपरं निर्ममे तत्सदृक्षं
देहाम्भोधिः स देयान्निरवधिरमृतं दैत्यविद्वेषिणो नः ।।

ப்ராந்த்வா ப்ராந்த்வா யதந்த ஸ்த்ரிபுவன
குருரப்யப்தகோடீ ரநேகா:
கந்தும் நாந்தம் ஸமர்தோ ப்ரமர இவ
புநர்நாபி நாலீகநாலாத்।
உன்மஜ்ஜன் ஊர்ஜித ஸ்ரீ ஸ்திரிபுவனமபரம்
நிர்மமே தத்ஸத்ருக்ஷம்
தேஹாம்போதி: ஸ தேயாத் நிரவதிரம்ருதம்
தைத்யவித்வேஷிணோ ந:॥

பலகோடி வருஷங்கள் எதனுள்ளே அலைந்து அலைந்தும் த்ரிபுவன குருவும் முடிவை எட்டவில்லை - நாபி கமலத்தின் தண்டில் பட்ட வண்டுபோல. வேறு வழியின்றி, அதே போன்ற வேறு ஒரு உலக மண்டலத்தை ஸ்ருஷ்டித்தாராம். அத்தகைய விஷ்ணுவின் கண்ணுக்கு எட்டாத தேகங்களின் கடல் அம்ருதத்தை எங்களுக்கு அளிக்கட்டும்.

(49)

मत्स्यः कूर्मो वराहो नरहरिणपतिर्वामनो जामदग्न्यः
काकुत्स्थः कंसघाती मनसिजविजयी यश्च कल्की भविष्यन् ।
विष्णोरंशावतारा भुवनहितकरा धर्मसंस्थापनार्थाः
पायासुर्मां त एते गुरुतरकरुणाभारखिन्नाशया ये ॥

மத்ஸ்ய: கூர்மோ வராஹோ நரஹரிண
பதிர்வாமநோ ஜாமதக்ன்யை:
காகுத்ஸ்த: கம்ஸகாதீ மனஸிஜ
விஜயீயஸ்ச கல்கீபவிஷ்யன்।
விஷ்ணோரம்சா வதாரா: புவனஹிதகரா
தர்மஸம்ஸ்தாப நார்தா:
பாயாஸுர்மாம் த ஏதே குருதர
கருணாபார கிந்நாசயா யே॥

மத்ஸ்யம், கூர்மம், வராஹம், நரஸிம்ஹம், வாமநம், பரசுராமர், ராமன், கிருஷ்ணர், புத்தர், கல்கி ஆகிய விஷ்ணுவின் அம்சாவதாரங்கள் உலகத்தோர்க்கு நன்மையை உண்டாக்கவும், தர்ம நிலை நாட்டவும் எடுக்கப்பட்டன. கருணையின் எடுத்துக்காட்டுக்கள் கூட. அவை நம்மை காக்கட்டும்.

(50)

यस्माद्वाचो निवृत्ताः सममपि मनसा लक्षणामीक्षमाणाः
स्वार्थालाभात्परार्थव्यपगमकथनश्लाघिनो वेदवादाः ।
नित्यानन्दं स्वसंविन्निरवधिविमलस्वान्तसंक्रान्तबिम्ब-
च्छायापत्यापि नित्यं सुखयति यमिनो यत्तदव्यान्महो नः॥

யஸ்மாத் வாசோ நிவ்ருத்தா: ஸமமபி
மனஸா லக்ஷணாமீக்ஷமாணா:
ஸ்வார்த்தாலாபாத் பரார்த்தவ்யபகம
கதக ச்லாகினோ வேதவாதா:।
நித்யானந்தம் ஸ்வஸம் விந்நிரவதி
விமல ஸ்வாந்த ஸங்க்ராந்தபிம்ப
ச்சாயாபத்யாபி நித்யம் ஸுகயதி
யமிநோ யத்ததவ்யாத் மஹோந:॥

எந்த நித்யானந்தத்தைப் பற்றி பேச முற்பட்ட வேத வாதங்கள் அந்தப் பேச்சிலிருந்து மனதுட்பட திரும்ப வேண்டியதை உணர்ந்தனவோ, ஏனெனில் ஸ்வார்த்தம் சித்திக்காத பொழுது வெறும் பரார்த்தமும் கிடைக்காமற்போனதை வைத்து தங்களை தாங்களே மெச்சிக் கொண்டனவோ, அவ்வானந்த உணர்வின் தூயமனதிற்பட்ட படிவத்தை மட்டும் எண்ணியோகிகள் கூட மகிழ்ந்து விட்டனரோ அத்தகைய நித்யானந்த ஜ்யோதி எங்களை காக்கட்டும்.

(51)

आपादादा च शीर्षाद्वपुरिदमनघं वैष्णवं यः स्वचित्ते
धत्ते नित्यं निरस्ताखिलकलिकलुषे संततान्तः प्रमोदः।
जुह्वज्जिह्वाकृशानौ हरिचरितहविः स्तोत्रमन्त्रानुपाठै-
स्तत्पादाम्भोरुहाभ्यां सततमपि नमस्कुर्महे निर्मलाभ्याम् ॥

ஆபாதாத் ஆச சீர்ஷாத்வபுரிதமநகம்
வைஷ்ணவம் ய: ஸ்வசித்தே
தத்தே நித்யம் நிரஸ்தாகில கலிகலுஷே
ஸந்ததாந்த: ப்ரமோத:।
ஜுஹ்வத் ஜிஹ்வாக்ருசானௌ ஹரிசரித ஹவி:
ஸ்தோத்ரமந்த்ரானுபாடை:
தத்பாதாம்போருஹாப்யாம் ஸததமபி
நமஸ்குர்மஹே நிர்மலாப்யாம்॥

காலடி முதல் தலை முடி வரை புனிதமான இந்த விஷ்ணுவின் வடிவத்தை, கலிகல்மஷம் ஏதுமில்லாத மனதில் மகிழ்ச்சியுடன் கொள்ளும்பொழுது, ஜிஹ்வா (நாக்கு) என்ற அக்னியில் ஸ்தோத்ரம், மந்த்ரம் இவற்றுடன் ஹரிசரிதம் என்ற இந்த ஹவிஸை ஹோமம் செய்வதாகவே கொள்ளலாம். அத்தகையவரது திருவடித் தாமரைகளுக்கு அனவரதமும் நமஸ்காரம் செய்கிறோம்.

(52)

मोदात्पादादिकेशस्तुतिमिति रचितां कीर्तयित्वा त्रिधाम्नः
पादाब्जद्वन्द्वसेवासमयनतमतिर्मस्तकेनानमेद्यः ।
उन्मुच्यैवात्मनैनोनिचयकवचकंपञ्चतामेत्य भानो –
र्बिम्बान्तर्गोचरं स प्रविशति परमानन्दमात्मस्वरूपम् ॥

மோதாத் பாதாதி கேச ஸ்துதிமிதி
ரசிதாம் கீர்தயித்வா த்ரிதாம்ந:
பாதாப்ஜத்வந்த்வ ஸேவாஸமய
நதமதி: மஸ்தகே நாநமேத்ய:।
உன்முச்யைவாத்ம நைநோ நிசய
கவசகம் பஞ்சதாமேத்ய பாநோ:
பிம்பாந்தர்கோசரம் ஸ ப்ரவிசதி
பரமானந்த மாத்மஸ்வரூபம் ॥

திரிவிக்ரமனின் பாதாதி கேசாந்த ஸ்தோத்திரம் என்ற இந்த பனுவலை சொல்லிக் கொண்டு, திருவடித் தாமரையை ஸேவிக்கும்போது மனதுடன் தலை வணங்கியவர், பாப கவசத்தை தானே கழற்றி விட்டு சூர்ய பிம்பத்தினுள் பிரவேசித்து பரமானந்தமயமான ஆத்ம ஸ்வரூபத்தை எய்துவர்.

விஷ்ணுபாதாதிகேசாந்த ஸ்தோத்ரம் முற்றுப் பெறுகிறது

